

De
verdwenen
dagen

Suzette Boyer

Voor Maurice, die samen met mij aan de wieg heeft gestaan van dit verhaal

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

De verdwenen dagen

Suzette Boyer

De verdwenen dagen

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Margriet van der Berg

Trefw.: tijdreizen, dagboek, mysterie, schoolleven, geschiedenis, pest, vriendschap,
middeleeuwen, geheimen, verleden en heden

NUR 283

ISBN 978 90 448 5703 0

D/2025/4124/298

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

met illustraties van
Margriet van der Berg

Renzo stond bovenaan de oude stenen wenteltrap. Hij keek naar beneden, het donker in. Daar moest hij zijn, dat voelde hij. Hij slikte en begon voetje voor voetje de stenen trap af te dalen. Bij elke stap leek het alsof de zwarte duisternis dieper werd. Voorzichtig ging hij met zijn handen langs de ruwe stenen van de klamme muur. Hij hoorde water druppelen, langzaam en gelijkmatig. Onzeker schuifelde hij verder in het donker, zijn handen tastend voor zich uit. Ineens merkte hij dat hij bij de laatste trede was aangekomen. Hij schuifelde verder en voelde de omtrek van een dikke pilaar. Hij schoof eromheen en nu strekte zich een gang voor hem uit, een hele lange gang, met in de verte een lichtje, klein als een speldenpunt. Behoedzaam liep hij verder, zijn ogen gericht op het lichtpuntje. Het leek de flakkerende vlam van een kaars, maar toen hij dichterbij kwam, bleek het een fakkel te zijn die tegen de muur bevestigd was. Met een schok ontdekte hij nu ook een gedaante die tegen de grove muur leunde, precies onder de fakkel. Een voorovergebogen gestalte in een bruine monnikspij. Door de grote kap was

zijn gezicht niet te zien. Maar toen Renzo langs hem heen probeerde te sluipen, klonk ineens een hese, ietwat zangerige stem vanuit de bruine kap: 'Niet daarheen gaan! Daar is de dood!'

Renzo voelde een rilling langs zijn rug kruipen. Hij klemde zijn tanden op elkaar om het klapperen ervan tegen te gaan. Snel liep hij verder. Het was alsof hij geleid werd door iets, door iemand.

Hij moest wel doorlopen, hij kon niet anders. Ineens was daar die ene deur.

'Daar is de dood!' riep de donkere gedaante hem na. Zijn stem galmde door de gang.

Renzo bleef vlak voor de deur staan. Zijn hart bonkte in zijn keel. Toen greep hij de ijzeren ring en duwde de deur open. Hij hoorde zijn eigen hartslag suizen in zijn oren en hield zijn adem in. Met samengeknepen ogen tuurde hij naar binnen. Een, twee stappen deed hij. Langzaam wenden zijn ogen aan de duisternis en zag hij dat hij zich in een soort van kerker bevond. In het midden van de kleine ruimte stond een brede plank op schragen. Er lag een laken overheen. Aarzelend stapte hij ernaartoe. Was dat de omtrek van een mens daar onder dat laken? Hij rilde opnieuw.

Renzo's arm ging omhoog en zonder dat hij het wilde,

bewoog zijn hand zich naar het laken. Tot zijn afgrijzen zag hij dat zijn vingers een punt van het laken vastgrepen en eraan trokken. Meteen klonk er een afschuwelijk geluid. Een rat die onder het laken zat, sprong piepend weg. Renzo's gedachten schreeuwden: *nee, nee, ik wil niet!* Maar hij kon zijn hand niet tegenhouden. Hij ... kon ... niet ...

Hij probeerde dan maar uit alle macht zijn hoofd weg te draaien, een andere kant op te kijken, maar ook dat lukte niet. Het was alsof iemand hem van achteren bij zijn haar had vastgegrepen en hem dwong te kijken. Te kijken naar wat er van onder het laken tevoorschijn zou komen. Eindelijk had hij het stuk stof helemaal van de plank getrokken. En nu zag hij het.

Hij wilde het uitgillen. Daar op het kale hout lag een afgrijselijk togetakelde man. Hij was dood ...

Hoofdstuk 1

‘Hé, meneer, kunnen we niet een keer iets anders doen dan al die vet saaie ouwe koek uit ons hoofd leren?’

Meneer Braam keek op van zijn boek. Het was het laatste lesuur op dinsdagmiddag: geschiedenis. Overmorgen zouden ze een so krijgen, maar de leerlingen van klas 2B hingen onderuitgezakt op hun stoelen en bladerden gapend in hun boeken.

‘Hé, Mike,’ begon meneer Braam op dezelfde toon, ‘bedoel je dat geschiedenis, een en al moord, doodslag, wapengekletter en heldenmoed, je niet kan boeien?’ Hij schudde zogenaamd verbaasd zijn hoofd. ‘Ik dacht dat gamers niets anders deden dan schieten en moorden. Dus dan moet deze les toch helemaal jouw ding zijn.’

De klas giechelde. Iedereen die Mike kende, wist dat hij zowat dag en nacht achter zijn ps5 te vinden was. Renzo, die naast hem zat, stootte hem lachend aan. Maar Mike snoof. ‘Een game. Man, daar zit je echt ín, dat is een hele andere wereld, dat lééft. Dat is niet te vergelijken met deze ... shit.’ Hij wees met een vies gezicht naar zijn boek. Een paar jongens begon-

nen te joelen en al snel zat iedereen door elkaar te praten.

Meneer Braam keek het even aan, maar greep in nadat hij een blik op zijn horloge had geworpen. ‘Jongens, kalm!’ Hij stak bezwerend zijn hand omhoog. Langzaamaan werd de klas weer rustig, op twee meisjes na, die uitgebreid door bleven kletsen. Hij zuchtte. ‘Myrthe, Iris, nou wéét ik wel dat jullie niet van het mannelijke geslacht zijn, maar mijn opmerking geldt ook voor jullie.’

De meisjes rolden met hun ogen.

‘Goed,’ ging meneer Braam verder, ‘even terugkomend op Mikes eerste opmerking: geschiedenis is natuurlijk absoluut geen vet saaie ouwe koek. Maar inderdaad, Mike, je hebt gelijk. Het kán leuker!’ Hij stond op. ‘Ik stel het volgende voor: Mike gaat iets bedenken, waardoor geschiedenis voor ons allemaal gaat leven!’ Hij knikte naar Mike. ‘Deal?’

De jongen dacht even na.

‘Doen, Mike!’ fluisterde Renzo zijn vriend toe. ‘Gewoon doen!’

Ze keken elkaar aan.

‘Oké, deal!’ zei Mike toen.

‘Heb je al wat bedacht voor geschiedenis?’ vroeg Renzo de vol-

gende avond aan Mike. Ze waren onderweg naar de sporthal voor hun wekelijkse les taekwondo. Iris, die bij Renzo achter op de fiets zat, zwaaide met haar benen en zong het nieuwste nummer van Ariane Grande.

‘Zit nou eens stil, joh!’ snauwde hij. Dat gezeik altijd met zo’n zus. Ze had al voor de vierde keer deze maand een lekke band en wie was er weer het haasje? Hij!

‘Ik kan vanavond toch gewoon bij Renzo achterop?’ had ze thuis onschuldig gezegd tijdens het avondeten. ‘Streetdance begint even laat als taekwondo.’

Natuurlijk had Petra, hun moeder, het een goed idee gevonden, maar de volgende keer ging die meid maar mooi lopen, tweelingzus of niet!

Zoals altijd had Mike hen bij de fontein opgewacht en fietsten ze samen verder. En zoals altijd begon Iris zich dan verschrikkelijk dom uit te sloven, vond Renzo. Dat Mike haar gedrag nog leuk scheen te vinden ook, kon hij al helemaal niet begrijpen.

‘Heb je al wat bedacht voor geschiedenis?’ herhaalde hij zijn vraag.

Mike schudde zijn hoofd.

Even later kwamen ze aan bij de sporthal. Iris zag Myrthe, sprong van de bagagedrager en rende naar haar toe zonder ver-

der nog naar haar broer om te kijken. Ze vielen elkaar net niet in de armen. Geïrriteerd smiet Renzo zijn fiets tegen de muur en zette hem op slot. Hysterisch gedoe! Mike lachte alleen maar.

Na het sporten hingen ze met z’n vieren nog even rond in de kantine. Myrthe en Iris oefenden wat nieuwe danspasjes. Mike vertelde Renzo over een game die hij wilde kopen. Renzo bladerde gedachteloos in een vakantiefolder die op het tafeltje lag, terwijl hij luisterde naar zijn vriend. Giechelend kwamen de meisjes naar hen toe. Iris plofte neer naast haar broer en griste het foldertje uit zijn hand. ‘Wat is dat?’ Haar ogen twinkelden.

Renzo stond half op en greep haar pols. ‘Geef hier en doe niet zo rotvervelend.’ Iris gaf de folder snel aan Myrthe. Renzo ging weer zitten.

‘Ja, nou durf je niet meer, hè, broertje?’ Iris knipoogde naar hem. Renzo wierp zijn zus een nijdige blik toe, maar glimlachte even naar Myrthe toen die hem de folder teruggaf. Daarna sloeg hij de folder demonstratief open en begon te lezen. Met een half oor luisterde hij naar Mike, die de meisjes uitlegde wat *respawn* betekende.

Excursies niet inbegrepen, las hij.

‘Hé, Mike!’ onderbrak hij zijn vriend. ‘Wat dacht je van een excursie?’